

Tuijotan Ollin naamaa. Jos mahdollista, se on karvaisempi kuin koskaan aikaisemmin. Päässään hänellä on hirvenmetsästäjienkin suosima punainen pipo. Olli on ammatiltaan merimies. Hänen ulkoisesta haituksestaan johtuen, asia ei varmasti jää kenellekään epäselväksi. Puisella pöydällä palaa yksi kynttilä. Kynttilä on asetettu hieman vinksalleen kaljapulloon, jonka päälle on valunut valkoista steariinia. Pöytä näyttää tutulta. -Helvetti sehän on mökkini pöytä. Kuuntelemme radiosta joulurauhan julistusta. Nyt on jouluaatto. Viimeinen viikko on kadonnut mystisesti kartalta. Muistan lähteneeni viikko sitten Kotkaan, johon suurin osa viime viikosta on ilmeisesti myös kadonnut. Kotka on mystinen kaupunki. Aika ajoin meri-ilmastoa aiheuttaa ihmisille pitkiä, jopa viikonkin mittaisia muistikatkoksia. Minulla on jostain syystä hieman pää kipeänä. Käyn ulkona haukkaamassa raitista ilmaa. Mökin portaat ovat jäiset ja pelottavat. Olenkohan liukastunut portaissa, vai mistä tämä takaraivon jomotus johtuu? Ulkona on todella kylmä, veikkaisin pariakymmentä pakkasastetta. Mietin, kuinka ihmeessä olemme päätyneet mökille, joka sijaitsee parinsadan kilometrin päässä Kotkasta? Nykäisen nopeasti sauhut Marlboro-savukkeistani ja painun takaisin sisälle. Sillä välin Olli on kaivanut jostain muutaman oluen. - Tässä on sit meidän viimeiset kaljat. - Voi vittu. Ei tämä joulu voi näin mennä. - Ei todellakaan. Painelemme järven rantaan lämmittämään saunaa. Järveen on sahattu lähes suorakulman muotoinen avanto. Olemme ilmeisesti saunoneet ja uineet illalla, sillä tyhjiä olutpurkkeja löytyy myös saunan terassilta. Saunan lämmetessä nautimme keskivolutta ja ihmettelemme maailman menoa. Astelemme saunaan perseet vilkkuen ja otamme viimeiset oluet saunajuomiksi. Viime kesänä uusittu kiuas antaa teräviä, mutta selkänahkaa hyväileviä kihauksia. Oluen ja saunan yhteisvaikutus tehoaa, ja pystymme jo suhteellisen normaaliin ajatustoimintaan. Käymme noin vartin välein pulahtamassa avannossa, ja olo alkaa olla uudestisyntynyt. - Mistä me saadaan lisää juomaa? Olli kysyy mielteliäänä. - Kaikki kaupat on kiinni, joten pakko soittaa Laiha-Paavolle. - Vittu. Kunpa hänellä olisi. Saunomme vielä kolme varttia ja peseydymme avannossa. Tunnen, kuinka veri alkaa kiertämään jokaisessa ruumiinosassani. Valtaisa hyvänolon tunne valtaa mieleni ja kehoni astellessamme takaisin kohti pirttiä. Kuin ihmeen kaupalla minulla on puhelimessani vielä runsaasti akkua jäljellä, joten päätän pirauttaa Laiha-Paavolle. - Moi! Maasusi tässä terve. Mitenkäs se on joulunaika mennyt? - Moro. Eihän tässä valittamista, aika railakasta on ollut. - Kuule. Olisiko sinulla sattumalta myydä muutama laatikko olutta meille? - Ei kyllä oo. Oluet on päässeet loppumaan, mutta kiljua olisi vielä kosolti jäljellä. - Vai, että kiljua. No kyllä se saa tähän hätään kelvata. - Tuonko traktorilla vai tuutteko hakemaan? - Joo, kyllä me tullaan hakemaan. Ota rauhassa. - Asia selvä. Aloitamme lähtövalmistelut välittömästi. Kaivamme vajasta vanhan, 250-kuutioisen, Jawa-merkkisen moottoripyörän. Kovasta pakkasesta huolimatta, Jawa pärähtää toisella polkaisulla käyntiin. Kaksitahtimoottorin käyntiäänä on vähintäänkin jännittävä. Annamme moottorin hieman lämmetä, ja poltteleme vielä savukkeet ennen matkaan lähtöä. Laiha-Paavon tilalle on noin kymmenen kilometrin matka, joten myssyt on vedettävä tiukasti päähän hypotermian välttämiseksi. Olli vetää vielä mökiltä kaivamansa snorkkelin silmiensä suojaksi. Pakoputkesta pöllähtävä sininen savu saattelee meidät matkaan kun aloitamme kiljunhakureissumme. Minä ajan ja Olli istuu kyydissä. Päivänvalossa on mukava ajella, varsinkin kun tietää palkinnon odottavan perillä. Paikka paikoin on hieman liukasta, mutta ajonopeuden ollessa kontrollissa kaikki sujuu hyvin. Vilkaisten taakseni ja näen kuinka Ollin parta on kerännyt päälleen jo melkoisen kerroksen kuuraa. Hyräilen mielessäni jotain joululaulua, jossa puhutaan kuuraparrasta. - Onhan nyt sentään joulu. Kaarramme Laiha-Paavon pihaan ja pysäytämme Jawan oven läheisyyteen. Paavo odottelee meitä jo ulko-ovella. Hän on ilmeisesti kuullut lähestyvän moottoripyörän äänen jo kilometrien päähän.

Laiha-Paavo on nimensä mukaisesti laiha kuin heinäseiväs. Erään tarinan mukaan hän syö vain suuren ruokalusikallisen hernekeittoa päivässä. Paavon kierrätyskeskuksesta haetut housut roikkuvat muodikkaasti puolessa perseessä kun astelemme pirttiin. Istahdamme hetkeksi lämmittelemään. Talon isännän ominaisuudessa Paavo tarjoaa meille lasilliset Jaloviinaa. Käytyään keittiön puolella Paavo tuo meille viiden litran mehukanisterin, joka on täynnä sameaa kiljua. - Nonnii poijjaat, tässäpä tätä kiljua nyt olisi. - Voi kiitoksia. Paljoko ollaan velkaa? - Höpö höpö te mittää velkaa oo. Se on joululahja. - Jaa. Kiitoksia kovasti. - Ootteko te varmoja, että lähete vielä ajelee takasinpäin? - Joo pittää lähtä. Käynnistän prätjän ja Olli ottaa kiljulöntän käteensä. Kaasutan matkaan Paavon pihasta. Ilta on jo pimentynyt. Jawan himmeä etulyhty ei tee ajamisesta todellakaan helppoa. Pakkanen on koventunut entisestään. Sen täytyy olla jo lähempänä kolmeakymmentä pakkasastetta. Olen minuutin ajamisen jälkeen jo aivan jäässä. Paksuista savustuskintaista huolimatta sormeni ovat aivan tunnottomat. Toinen silmäni on jäänyt umpeen ja kylmyys rajoittaa muutenkin vireystasoani. Kuin taikauskusta näen edessäni jyrkästi vasemmalle kääntyvän mutkan. Tilannenopeuteni on aivan liian suuri kelin liukkauteen nähden. Tajuan samantien, että nyt mentiin. Jawa sujahtaa mutkan suoraksi arvioltani kuudenkymppin vauhdilla. Pidän tiukasti ohjaustangosta kiinni ja valmistaudun pysähdykseen. - TUMPS! Jawan keula uppoaa lumihankeen, ja sivusilmällä näen kuinka Olli lentää ilmassa snorkkeli päässään. Jonkin alkukantaisen vaiston avulla hän saa suojeltua kiljulönttää laskeutuessaan lumihankeen. Hän ottaa suurimman iskun vastaan vartalollaan. Kiljua pitelevä käsi sojottaa edelleen kohti taivasta kuin vanhalla kansallissosialistilla. Riuhdon Jawan takaisin tielle ja alamme tarkistamaan omia vaurioitamme. Minua ei koske mihinkään, mutta Olli sen sijaan valittaa pientä jalkakipua. Otamme hänen maihinnoususaappaan varovasti pois jalasta ja huomaamme nilkan sojottavan ikävän näköisesti väärään suuntaan. Poltamme savukkeet ja mietimme mitä helvettiä nyt tehdään? Olli aukaisee kiljulöntän ja kaataa suuhunsa kunnan kulauksen kiljua. Aikansa nieleskeltyään hän koukistaa vauriota kärsineen jalkansa ylös ja polkaisee sen voimakkaasti tien pintaan. Kivusta huutaen hän katsoo nilkkaansa, joka on suureksi yllätykseksemme naksahdanut takaisin paikoilleen. - Noin. Jatketaan matkaa. - Selvä. Käynnistän prätjän ja lähdemme matkaan. Nyt on keskityttävä. Ajan todella hiljaa ja käyn mielessäni tulevia mutkia. Tuosta vasemmalle ja suoran päästä oikealle. Kylmyys alkaa jälleen vaikuttaa. Sormien lisäksi kädet ja jalat ovat umpijäissä. On pimeää kuin ryssän helvetissä. Lähestymme mökkiä ja en ole pystynyt liikauttamaan mitään raajaa arvioltani varttiin. Yritän tavoitella jarrukahvaa, mutta sormet eivät liikahtakaan. Kaasukäsikin on jäänyt samaan asentoon. Sama tilanne on jaloissa ja muussa vartalossa. Pystyn liikuttamaan ainoastaan silmiäni ja suutani. Meidän on pysähdyttävä kaatumalla. Huudan Ollille: - Kaadutaan sitten mökin pihassa vasemmalle kyljelle. - Joo. Saavumme mökin pihaan ja kaadan prätjän vasemmalle kyljelleen. Liusumme mökin oven eteen kuin liimautuneina moottoripyörän selkään. Jalkamme ovat prätjän alla, mutta "laskeutuminen" sujuu erittäin pehmeästi. Selvittiin. Jätämme prätjän kyljelleen mökin pihaan ja ryömimme viimeisillä voimillamme sisälle mökkiin. Pikkuhiljaa raajamme alkavat liikkua ja selkäkin vapautuu istuvasta asennosta. Sytytän takkaan tulen ja pirtti alkaa lämmetä. Olli kaataa meille isot tuopilliset hyvää ja raikasta kiljua. Laulamme joitain joululauluja ja odotamme Joulupukin saapumista.